

μυρίου ὑπὲρ τῶν ἐπιζησάντων κατοίκων τῆς πολυκλαύστου νήσου. Ἐν Λονδίῳ, Βιέννῃ, Βερολίῳ διοργανίζονται παρόμοια καὶ πανταχόθεν ρεύμα ζωῆς συμπαθείας ἐλκύει τὰ ὄμματά πάντων πρὸς τὴν Ἰταλίαν, ἐκεῖ πρὸς τὸν μαγευτικὸν ἐκείνον κόλπον τῆς Νεαπόλεως, πρὸς τὴν ὠραίαν καὶ πυρίπνου ἐκείνην γῆν, ἥτις τόσον κόσμον ἔθελες μέχρι τοῦδε, τόσον κόσμον ἔκαμεν νὰ κλαύσῃ.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνταῦθα, ὁ πυρετὸς αὐτὸς τῆς ἀγαθοεργίας, ἡ προθυμία τῆς αὐταπαρνήσεως, κατανατᾷ ἐνθουσιασμοῦ, παράφορα. Ὀλόκληρος ἡ ζωὴ τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐγένετο γνωστὴ ἡ συμφορὰ, φαίνεται ἐπισταθεῖσα ἐπὶ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἐπὶ τὸν αὐτὸν συλλογισμόν. Ὁλας τὰς ἐφημερίδας πλημμυροὶ καὶ καλύπτει ἐντελῶς ἡ αὐτὴ ὕλη, ἡ ἀφήγησις τοῦ ὀλέθρου καὶ οἱ ἀτελεύτητοι πίνακες τῶν συνεισφορῶν ἡ πολιτικὴ ἐλπισμονήθη, οἱ καθημερινοὶ ἀγῶνες καὶ τοῦ καθημερινοῦ βίου, τὰ τοιαῦτα γεγονότα ἐντελῶς ἐξέλιπον, οὐδὲν πλέον συμβαίνει, οὐδὲν ὑπάρχει, οὐδὲν ἀπομένει ἢ τὸ βαρὺ πένθος, ὁ μέγας πόνος, ἡ μεγάλη δτατυχία, ὑπὲρ ἧς ἡ ἀνθρώπινος ἀρωγὴ μεγάλη ἐπίσης ὀφείλει νὰ σπεύσῃ. Αἱ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰδήσεις οὐδὲν ἄλλο ἀφορῶσιν ἢ τὴν Casamicciola.

Ἐν ταῖς κοιναῖς συνδιαλέξεσιν, πανταχοῦ ὅπου ἄνθρωποι σκέπτονται, ἀναστρέφονται μετ' ἄλλων, συνομιλοῦσι. τὸ θέμα εἶνε ἐν τῷ ἐνδιαφέρον τὸ αὐτὸ, ἡ ἀπασχόλησις μία: Καζαμιτσιόλα. Τί νὰ σᾶς γράψω; τί νὰ σᾶς ἀναγγείλω; Ἄδύνατον ν' ἀποσπασθῇ τις τῆς κοινῆς αὐτῆς ἀλύσου, ἥτις δεσμεύει τοὺς πάντας καὶ νὰ σκεφθῇ περὶ ἄλλου.

Αἱ μέχρι τοῦδε χρηματικαὶ συνεισφοραὶ ὑπολογίζονται εἰς ἑκατομμύρια, καὶ εἰμεθα ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν προχθὲς ἡ Ρώμη πρώτη ἔδωκε τὸ παράδειγμα—τὸ ὅποιον θ' ἀσπασθῶσιν ὅλαι αἱ πόλεις τῆς Ἰταλίας—τῆς κοινῆς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς συνεισφορᾶς παντὸς ἀντικειμένου δυναμένου νὰ χρησιμοποιοῦθῃ.

Φορητὰ ἀμάξια συνοδευόμενα ὑπὸ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπῆς διήλθον πᾶσας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως συλλέγοντα τὰ ἀπὸ τῶν οἰκιῶν ριπτόμενα πράγματα: ἱμάτια, καλύμματα, τιμαλφῆ, χρήματα, πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀξίαν τιμᾶ, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ δοθῇ, νὰ χρησιμεύσῃ, νὰ ὠφελήσῃ καὶ τὸ θέαμα ἦτο κατανοητικὸν βροχὴ αὐτόχρομα ἐκ τῶν τοιούτων ἀντικειμένων κατέκλυζε τὰ συνεχῶς ἀνανεούμενα ἀμάξια: ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν.

Οἱ ἐργάται πλείστον ἐργατικῶν σωματείων, βιομηχανικῶν καταστημάτων καὶ ἐργαστηρίων, ἀντὶ χρηματικοῦ ἐράνου ἀποφασίζουσι νὰ ἐργασθῶσι μίαν ἢ δύο ἡμέρας περισσότερον, ἐκτάκτως, ἀφίνοντες τὸ ἡμερομίσθιον ὑπὲρ τῆς Ἰσχίας: δὲν ὑπάρχει θέατρον μὴ δῶσαν ἢ μέλλον νὰ δώσῃ εὐεργετικὴν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ παράστασιν: οἱ καλλιτέχναι πάντες συνερχόμενοι κατὰ τὰ διάφορα μέρη κατὰ διοργανίζουσι, κατὰ κάμνουσι, κατὰ κατορθοῦσι. Καὶ ἐπὶ τέλους εἶναι ἀδύνατον, ἔστω καὶ καθ' ὁμάδας, νὰ ἐπιδείξῃ τις μίαν ὀλόκληρον κοινωνίαν ἐκ τῶν ἐνότων ἐλεοῦσαν τὴν δυστυχίαν, ἀδύνατον ν' ἀπαριθμήσῃ, ἔστω καὶ κατ' ἀθροίσματα τοὺς πολυεῖδεις ἐράνους, ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ, ἔστω καὶ ἐν διαγράμμασι γενικοῖς, τὸ μέγα αὐτὸ θέαμα ἐνὸς λαοῦ ποιουμένου τὴν ἐλεημοσύνην.

Κάτι πρέπει νὰ ἐγένεον ἤδη καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας: εἶμαι βέβαιος. Ὑπάρχει μία χώρα ἐν Εὐρώπῃ ἐνθα ἡ δύναμις ἡ καλουμένη κυβέρνησις ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς κυβερνωμένους τῆς νὰ κοινωνήσωσιν ἐν τῇ γενικῇ ταύτῃ ἐκδηλώσει τοῦ ἀνθρωπινωτέρου τούτου τῶν αἰσθημάτων: εἶπεν εἰς αὐτοὺς: «Ὁχι! δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ δώσητε τὸν ὄβολόν σας ὑπὲρ ἡτῶν ἐν Ἰταλίᾳ παθόντων: δὲν σᾶς ἐπιτρέπω τὴν ἐλεημοσύνην, δὲν σᾶς ἐπιτρέπω τὴν συγκίνησιν!» Ὡ! μὰ τὸν θάνατον αἰσχροτέρους τυράννους καὶ ἀθλιωτέραν δουλείαν δὲν εἶδεν ἄλλοτε καὶ οὐδαμοῦ ὁ κόσμος! καὶ μόνον ἐκεῖ, εἰς

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 535)

Ἡ βαρόνη διηύθυνεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα περιφρονήσεως καὶ ἀπότησε διὰ φωνῆς αὐστηρᾶς.

— Σᾶς συμβουλεύω, κύριε, μὴ πλησιάζετε πολὺ τὴν δικαιοσύνην.

Ὁ βαρόνος; ἔδραξε τὰ χεῖλη.

— Ὡ! τὴν δικαιοσύνην, εἶπε γελῶν σαρδώνιον, δὲν τὴν φοβοῦμαι. Σεῖς μόνον δύνασθε νὰ μ' ἐμπλεξήτε εἰς αὐτήν.

— Ἰσως, κύριε, ἴσως!

— Ἀλλ' εἴθε ἀγαθὴ μήτηρ, λατρεύετε τὰ τέκνα σας, θὰ τηρήσητε σιωπὴν.

Ὁ δυστυχὴς, διελογίσθη ἡ βαρόνη, δὲν ὑποπτεύει ὅτι ἄλλη φωνή, ἐκτὸς τῆς ἐμῆς, δύναται ν' ἀκουσθῇ τρομερωτέρα, παταγωδεστέρα.

— Καὶ ἔχετε ἀπόφασιν τῶνόντι ν' ἀναχωρήσητε, κυρία βαρόνη; ὑπέλαβεν ὁ Δεσιμαῖζ.

— Ἀναποφείκτως.

— Καὶ ποῦ θὰ μεταβῆτε;

— Ἀγνοῶ: ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ ἤξευρον, δὲν θὰ σᾶς τὸ ἐλεγον.

— Τί θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ἡ ἀπομάκρυνσις;

— Προστατεύω τὴν θυγατέρα μου!

— Τοιοτοτρόπως λοιπὸν θέλετε ἐπιμόνως τὴν πάλην;

— Ἀναμένω αὐτὴν ὅπως θὰ τὴν παρουσιάσητε.

— Καλῶς, τίποτε δὲν ἔχω πλέον νὰ εἶπω, πράξατε ὅπως ἐννοεῖτε. Καὶ ἐγερθεῖς ὑπέλαβε.

— Μέλλω σήμερον νὰ σᾶς ἀπαλλάξω τῆς παρουσίας μου: θὰ κάμω ἐκδρομὴν τινα ἐν τοῖς πέριξ καὶ θὰ ἐπανέλθω τὴν ἐσπέραν. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, κυρία βαρόνη, προσέθεσεν εἰρωνικῶς, θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐτοιμάσητε τὰ κιβώτιά σας.

Ἀπῆλθεν.

Ἡ βαρόνη ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σύννοος.

— Παρασκευάζει νέαν μηχανορροφίαν, ἐπιθύριεν.

Ἀλλ' ἀδιάφορον, δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ ν' ἀναχωρήσω.

Ἡ ἡμέρα διήλθεν ἄνευ ἐπεισοδίου. Φοβουμένη διὰ τε τὴν θυγατέρα της καὶ δι' ἑαυτὴν τὰς συγκινήσεις ἡ βαρόνη ἀπέφυγε νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, περὶ ἧς τὴν προτεροῖαν συνωμίλησε μετὰ τῆς Ἐρριέττης. Οὐδεὶς ὡσαύτως λόγος ἐγένετο οὔτε περὶ τοῦ βαρόνου οὔτε περὶ τοῦ Πέδρο Κάστορα. Ἀμφότερα ἦσαν περίλυποι, καὶ παρατηροῦσαι

τὴν χώραν, ἐκείνην ἦτο δυνατόν νὰ συμβῆ τι τερατώδες τοιοῦτον, μόνον ἐκεῖ ἐνθα τύραννοι εἶναι οἱ Ρῶσοι καὶ δούλοι δυστυχέστατοι οἱ Πολωνοί! Ἐν Βαρσοβία ὁ διοικητὴς στρατηγὸς Γούρκος ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἰσικίας ἐράνους!

Α. Γ. Η.

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

(ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σοφία, 25 Ἰουλίου.

Πῶς σχηματίζεται ἡ Βουλγαρία; Ἰδοὺ ζήτημα, ὅπερ ἀναντιρρήτως πολὺ θὰ κέκτηται ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ χαρίεντος «Μὴ Χάνεσαι». Εὐαρέστως σπεύδω εἰς διαφώτισίν των.

Ρῶσοι ἴδρυσαν τὴν Βουλγαρίαν καὶ Ρῶσι ζητοῦν νὰ τὴν διαμορφώσουν ἀποβλέποντες εἰς τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῆς πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ, ὅστις, — μεθ' ὅλας τὰς διπλωματικὰς διαψεύσεις — τὰ γεγονότα διαπιστοῦν ὅτι εἶνε ἡ πατροπαράδοτος τῶν Ρώσων πολιτευομένων πολιτικὴ. Ζητοῦσι νὰ διαμορφώσουν πολεμικὸν λαόν, ὅστις νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρωτοπορεία διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ οὐραίου τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Ὅταν σχεδιάζονται σιδηρόδρομοι, ὅταν ἐκγυμνάζεται ὁ στρατός, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπουν ἢ εἰς τὸν τελικὸν ἐκείνον σκοπὸν των.

Ὁ Βουλγαρικὸς στρατὸς καταρτίζεται καθ' ἐκάστην καλύτερον. Ἀποτελούμενος ἐξ εἴκοσι καὶ ἑννέα χιλιάδων ἀνδρῶν εὐρίσκεται εἰς δεξιὰς χεῖρας, βαθμηδὸν καθιστώσας αὐτὸν ἕνα τῶν πρώτων τῆς Εὐρώπης. Ὅταν λέγω ἐκ τῶν πρώτων, οὐδεμίαν ἐκφράζομαι ὑπερβολήν, — διότι ἀναγράφω ἀπλῶς τὴν ἐκτίμησιν ξένων ἀξιωματικῶν, παρευρεθέντων εἰς τὰ ἐκάστοτε γιγνόμενα ἐτήσια μεγάλα γυμνάσια. Ἐφέτος τὰ γυμνάσια

ταῦτα θέλουσι λάβει χώραν εἰς τὰ περίξ τῆς Σοφίας, ἐν ἧ βαθμιαίως συγκεντροῦται ὁ στρατός. Καθ' ἐκάστην προσέρχονται δροῦζίται — ὅπως καλοῦνται τὰ τάγματα ἐδῶ. Περὶ τῆς Σοφίας ὑπάρχει εὐρεία πεδιάς παρέχουσα ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον χώρον διὰ τὰ περιπλοκώτερα τῶν γυμνασίων. Τὰ γυμνάσια ταῦτα θέλουσι παραταθῆ καθ' ὅλον τὸν Αὐγούστον καὶ θέλει μετὰ τῆς αὐτῶν καὶ αὐτὴ ἡ ἐθνοφυλακὴ.

Ἐν μόνον ἔχουσι εἰπεῖν κατὰ τοῦ στρατοῦ οἱ Βούλγαροι, — ἀλλὰ τοῦτο τὸ παράπονον εἶνε γενικόν. Τὰ τέκνα των δὲν προάγονται ὡς θὰ ἐπεθύμουν. Οἱ βέλτεροι Βούλγαροι ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ ἀποστέλλονται εἰς τὸν Καύκασον, λόγῳ μὲν ὅπως κάλλιον ἐξασκηθῶσιν, ἔργῳ δὲ ὅπως ἐπιτρέπεται οὕτως εἰς τοὺς Ρώσους ἀξιωματικούς νὰ κατέχωσι πάντοτε τὰς ὑπερτέρας ἐν τῷ στρατῷ θέσεις. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον μεγαλύνεται καὶ στερεοῦται ἡ ἐπιρροὴ τῆς Ρωσίας ἐπὶ τῶν δυνάμεων, ἃς διατίθησιν ἡ μικρὰ Βουλγαρία. Ἄλλ' οὐτ' ἐδῶ σταματᾷ ἡ ἐπιρροὴ αὕτη. Παρατείνεται μέχρι τῆς ἐν τῇ ρωσικῇ γλῶσσῃ διδασκαλίας πάντων τῶν μαθημάτων τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς. Ἐν Βουλγαρίᾳ οἱ Βούλγαροι μορφοῦνται εἰς Ρώσους.

Τὸ σύστημα τοῦτο ἐξασκεῖται καὶ δι' ἄλλων μέσων, διότι παντοιοτρόπως ἐπιδιώκεται νὰ καταστῶσιν οἱ Ρῶσοι ἀναπόφευκτοι εἰς τὴν μικρὰν ταύτην ἡγεμονίαν. Ὅπως κατορθωθῆ τὸ τοιοῦτον πρέπει νὰ ἐλλείψωσιν αἱ ἐγχώριοι ἱκανότητες. Πρέπει βαθμηδὸν νὰ διαγραφῶσι τῆς πιθανότητος τοῦ ἐπανελθεῖν εἰς τὰ πράγματα πάντες οἱ Βούλγαροι πολιτευόμενοι οἱ ἐπιδεικνύοντες οἰαδήποτε προσόντα. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ρωσικῆς διοικήσεως αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς τῆς. Βαθμιαίως ἀπεμάκρυνε τοὺς πάντας, δὲν βλέπει τις ἐπανερχομένους πρῶην ὑπουργοὺς ἐν τινι μέτρῳ καλῶς ἐκπληρώσαντας τὸ καθήκον των, ἀλλὰ διηνεκῶς νέα πρόσωπα, καὶ τοὺς Ρώσους μόνους διαμένοντας σταθερῶς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πραγμάτων. Πόσοι καὶ ποῖοι δὲν πληροῦσι τὸν μακρὸν τοῦ-

ἀλλήλας κρύφα περισυνελλέγοντο, ἐκάστης διαφυλαττούσης τὰς ἰδίας σκέψεις· δὲν ὑπῆρχε πλέον τὸ εὐκοινώνητον, οὐδὲ ἡ διάχυσις δύο καρδιῶν παλλουσῶν. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἡ οἰκειότης αὐτῶν, ἡ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη των εἶχον διὰ πάντοτε ἐκλείψει.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ βαρόνος δὲν ἐφάνη κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος· ἐπανῆλθε βραδύτερον τὴν νύκτα· ἐν τούτοις ἐγεγρηθείς ἑνωρὶς ἀνεχώρησεν, ἵνα ἀκολουθήσῃ ἄλλην διεύθυνσιν ἐν χώρᾳ, ἣν δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη καὶ τὴν ὁποῖαν εὕρισκεν μαγευτικὴν, ὡς εἶπεν εἶπει εἰς τὴν θαλαμηπόλον τῆς βαρόνης, ἣτις δὲν ἔλειψε νὰ ἀνακοινώσῃ τοὺς λόγους τῆς εἰς τὴν κυρίαν τῆς.

Αἱ ἀπουσίαι αὗται τοῦ συζύγου τῆς δὲν ἐφαίνοντο εἰς αὐτὴν φυσικαί. Ἡ κυρία Δεσιμαίζ ἦν σύννομος καὶ ἀνήσυχος. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν διηρώτα ἑαυτήν.

— Τί μελετᾷ;

Ἐν τούτοις καὶ χωρὶς ἀκόμη νὰ ἑμιλήσῃ περὶ τοῦ σχεδίου αὐτῆς εἰς τὴν Ἐρριέττην, προπαρασκευάζεται, ἵνα δυνηθῆ ν' ἀναχωρήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Μὴ δυνάμενη νὰ γνωρίζῃ ἐὰν ἡ ἀπουσία αὐτῆς θὰ διήρκει πολὺ ἐδιδεν ὁδηγίας καὶ διαταγὰς ἀναλόγους. Οὕτω εἶχε δὲ προειδοποιήσει τοὺς ἐκμισθωτὰς αὐτῆς καὶ τὸν γενικὸν ἐπιστάτην τῆς ὅτι ἀνέμενεν αὐτοὺς τὴν ἐπιούσαν μετὰ μεσημβρίαν τὴν τρίτην ἕως τὴν τετάρτην ὥραν.

Ὁ γενικὸς ἐπιστάτης ἦλθε πρῶτος. Ὅτε δὲ ἀνηγγέλθη,

ἡ Ἐρριέττη, ἣτις εὕρισκετο πλησίον τῆς μητρὸς τῆς, ἡγήθη ἀμέσως, ὅπως ἀποσυρθῆ.

— Εἶναι πολὺ ζέστη καὶ ἥλιος, τῆ εἶπεν ἡ βαρόνη, δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ καταβῆς εἰς τὸν κήπον· ἀνάβα μᾶλλον εἰς τὸ δωμάτιόν σου, ὅπου θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μετὰ μίαν ὥραν· ἔχω τι νὰ σοὶ εἶπω.

Ἡ Ἐρριέττη ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἀέρος, καὶ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐμελλε νὰ ἐνασχοληθῆ ἐπὶ μίαν ὥραν, ἐσκέφθη ὅτι εἶχε τὸν καιρὸν νὰ κάμῃ περίπατον ἐν τῷ λειμῶνι καὶ νὰ ἐπανέλθῃ πρὶν ἢ ἡ βαρόνη ἀπολύσῃ τοὺς ἐπισκεφθέντας αὐτήν. Ἐπιθέσασα πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κατήλθε καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν λειμῶνα. Βίσηλθεν εἰς τὴν μεγάλην ζυγίαν, ὅπου ὁ Λυκογιάννης δις εἶχε ἐμφανισθῆ, καὶ ἣτις, καί τοι σχεδὸν δὲν ἐφοιτᾶτο πλέον, ἦν καλῶς διατετηρημένη. Ἡ Ἐρριέττη ἀναπολήσασα τὰς ἀρχαίας ἀναμνήσεις τῆς ἠσθάνετο ἑαυτὴν ὀδυνηρῶς διατεθειμένην καὶ ἤθελε νὰ κλαύσῃ, ἀλλ' ἐξῆλθεν ἀποτόμως ἀφοῦ ἐξέβαλε μακρὸν ἀναστεναγμὸν, καὶ διηυθύνθη εἰς δενδροστοιχίαν σκιδῶν.

Ἀμέσως ὁ βαρόνος εὐρέθη ἕπεναντι αὐτῆς. Προδήλως κερυμμένος εἰς μέρος τι παρεφύλαττεν αὐτὴν ἀπὸ πρῶτας.

τον κατάλογον; Καί αὖθις ψιθυρίζεται μεταβολή ἐν τῷ ὑπουργείῳ. Ἀλλὰ ποία τις μεταβολή; Ἐμμένουσιν ἀκλόνητοι κατὰ τὴν συνθήκην οἱ Ρῶσοι στρατηγοὶ κκ. Σοβολὲφ καὶ Κόουδλαρ καὶ μεταλλάσσονται οἱ συνάδελφοὶ των μόνοι. Ἐἶνε περίεργος τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι οὗτος. Ὁ πρωθυπουργὸς κατὰντᾶ πλέον νὰ μὴ ᾖ ὑπεύθυνος· τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν ἀποβαίνει ὀφρῖκιον διὰ βίου· καὶ μόνοι οἱ Βούλγαροι, ὅταν μὴ σχηματίσωσιν ἀκριβῶς ὀρθὴν γωνίαν οἱ πόδες των, ὅταν χαιρετώσιν τὸν πρωθυπουργόν, πρέπει ν' ἀπέρχονται.

Ποῖον ἔσται τὸ μέλλον τῆς πολιτικῆς ταύτης δὲν εἶνε δυσχερὲς νὰ μαντεύσῃ τις. Αὐτὸς ὁ ἡγεμὼν ἀπέβη ὑποχειρῖος τῶν στρατηγῶν καὶ ἡ ἡγεμονία ὅλη μικρὸν κατὰ μικρὸν προχειρίζεται εἰς ρωσικὴν ἐπαρχίαν. Ἐπέρχεται φυσικῶς τὸ ἐρώτημα ἐὰν μὴ ὑπάρχωσι πατριῶται Βούλγαροι καὶ λαὸς δυνάμενος νὰ ἐπηρεασθῇ ἂν εὐαρέστως τὰ τοιαῦτα στοιχεῖα ἀποδέχωνται τὴν ἐπικειμένην ταύτην μεταβολήν. Δὲν δύναμαι νὰ τοῖς ἀπαδῶσω ὅλως τὸ ἄδικον τοῦτο. Ἐθνικὴ τις ἰδέα ὑπάρχει καὶ ὁπωσὺν παρὰ τῇ νεολαίᾳ μορφοῦται. Βαρῶς ὅλοι φέρουσι τὴν προοικονοζομένην ἐπιτυχίαν τῶν ρωσικῶν σχεδίων. Ὑπάρχουσι πολλοὶ αἰσθανόμενοι τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀνεξαρτήτου ἐθνικῆς ὑπάρξεως καὶ κατὰ τῶν πολλῶν τούτων ἐπεξέρχεται κυρίως ἡ ρωσικὴ πολιτεία. Ὁ μὲν στενάζει ἐν Βράττζῃ· ὁ δὲ ἐκδίδει βιβλία πρὸς συντήρησίν του· καὶ τρίτος μόλις ἀποζῆ ἀπὸ τῶν πενιχρῶν πόρων τοῦ νομικοῦ ἐπαγγέλματός του.

Πρόσπερος

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΕΥΤΑΞΙΟΥ-ΚΥΡΙΑΖΗ

Ὁ κ. Ἀθανάσιος Εὐταξίας, ὁ σθεναρὸς ἐργάτης τῆς Μακεδονικῆς κινήσεως, ὁ ἐν Γερμανίᾳ προκινδυνεύσας νεα-

νίας ἔτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τῆς πατρίδος, ὁ φρονηματίας καὶ φιλόπατρις δημοσιογράφος, ὁ ἐν Μακεδονίᾳ ὑπερασπιστὴς τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν, καὶ ὁ τὰς θετικώτερας πάντοτε ἐξενεγκῶν κρίσεις περὶ τῆς σωτηρίας τῆς Ἑλληνικῆς ἐκείνης γῆς προεκλήθη ἀγενέστατα καὶ ὑβριστικώτατα ὑπὸ τοῦ ἥμιστα πλατωνικοῦ πανηγυριστοῦ τῶν ὁμογενῶν κ. Ξειοφῶντος Κυριαζῆ, τρωθεὶς ἐν αὐτῷ τῷ οἰκογενειακῷ φίλτρῳ. Τοιοῦτος παλαιστῆς, ἐν τόπῳ ὅπου ἡ οἰκογένεια λατρεύεται καὶ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἐνθεώτερον, ὑπετίθετο ὅτε θὰ εἶχε τὴν γενναιοῦτητα νὰ βαπτίσῃ εἰς αἷμα τὰ βέλη του. Διότι οὕτω μόνον τοιαῦτα βέλη ἐκπλύνονται. Ἐν τούτοις ὅταν εἶδεν ἐνώπιόν του τοὺς μάρτυρας τοῦ κ. Εὐταξίου, περιεχαράκωθη ἀκριβῶς ὅπισθεν τοῦ ὀχυρώματος ἐκείνου, ὅπερ αὐτὸς προσέβαλε, προφασισθεὶς τὸν οἰκογενειάρχην. Ἐὰν δὲν διαξίφιζονται οἰκογενειάρχαι, ἀλλ' οὔτε προσβάλλουσιν οἰκογενεῖας.

Ὁ κύριος Εὐταξίας ὅθεν ἱκανοποιήθη πληρέστατα καὶ εἶνε δικαίου ὅλη ἡ ὑπερηφάνεια μεθ' ἧς γράφει τὴν κατωτέρω δήλωσίν του καὶ εἶνε δικαιότερα ἢ ἀγανάκτησις μεθ' ἧς γράφει περὶ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἡ οἰκογένεια τῶν Εὐταξία, ἀπὸ τοῦ προσηνεστάτου καὶ ἐναρετωτάτου, τύπου ἀληθοῦς ἱερέως, πατὴρς μέχρι τῶν γενναίων αὐτοῦ τέκνων, εἶνε προσφιλεστάτη ἐν Ἀθήναις, ἀπολαύουσα πλήρων τῶν τιμῶν, αἱ δὲ ὕβρεις τοῦ κ. Κυριαζῆ οὐδὲν ἄλλο ἢ συντελοῦν εἰς τὴν ἐμπέδωσιν καὶ τὴν ἐπίρρωσιν τῆς ὑπολήψεως αὐτῆς.

Ἴδου ἡ δήλωσις τοῦ κ. Εὐταξίου :

Ὁ διδάκτωρ τῶν νομικῶν Ξειοφῶν Κυριαζῆς, ἐξήνεγκεν ἐν τινὶ λιβέλλῳ αὐτοῦ, καταχωρισθέντι ἐν τῷ ἀριθ. 209 τῆς α' Ἐφημερίδος) πολλὰς καὶ βαρῆς κατ' ἐμοῦ τε καὶ τῆς οἰκογενεῖας μου ὕβρεις. Χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὸ νῦν ἔργον τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ βεβαίως αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ θὰ ἡγίειεν ἐν ἐμοὶ δικαίους ἐνδοκισμούς, ἐὰν ἔπρεπε καθόλου νὰ κρίνω αὐτὸν ἄξιον οἰασδήποτε προσοχῆς, μόνον δὲ τὸ ἀκαδημαϊκὸν

II'

ΑΠΑΓΩΓΗ

Ἐπὶ τῇ θύρᾳ τοῦ πατρὸς τῆς ἡ Ἐρριέττη ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Ὁ βαρόνος ἐπλησίασε μειδιῶν· ἀλλ' ἐὰν ἡ νεάνις ὀλίγον ἐφίστα τὴν προσοχὴν τῆς θὰ ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ ὅτι κατείχετο ὑπὸ ταραχῆς.

— Δὲν ἐπίστευον νὰ σὰς ἀπαντήσω ἐνταῦθα, πάτερ μου, εἶπε· σὰς ἐνόμιζον μακρὰν τοῦ Βακούρ.

— Κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν ἔλαβον τὸν δρόμον τοῦτον, διὰ νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν πύργον, καὶ τοιοῦτοτρόπως συνητήθημεν.

Ρίψας δὲ βλέμμα ταχὺ περὶ ἑαυτὸν καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ βραχιόνος τὴν νεάνίδα.

— Ἐλθέ, τῆ εἶπε· τὸ νὰ εὐρεθῶ μόνος μετὰ τῆς ἀγαπητῆς· μοι Ἐρριέττης εἶναι σπανία εὐτυχία, ἐξ ἧς θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ· ἐλθέ, ἀγαπητῆ μοι, μέλλομεν νὰ συνδιαλεχθῶμεν.

— Δὲν δύναμαι νὰ μείνω πολὺ μαζὺ σας, ἀπήντησεν ἡ Ἐρριέττη πρέπει μετὰ μισῆ ὥραν νὰ εὐρεθῶ πλίστιον τῆς μητρός μου, ἥτις, φαίνεται, ἔχει σπουδαῖα νὰ με πῆ.

— Ὡ! μετὰ ὥραν· εἶπεν ὁ βαρόνος μετὰ παραδόξου τόνου. Σὲ μισῆ ὥρα μποροῦμε πολλὰ νὰ ποῦμε.

Καὶ ὁμιλῶν μετὰ τῆς Ἐρριέττης περὶ τοῦ Πέδρου, εἰς ἣν περιέγραφε τὴν ἀναμένουσαν αὐτὴν εὐδαιμονίαν, ἔσπυεν αὐ-

τὴν μέχρι μικρᾶς τινοῦ θύρας τοῦ λειμῶνος φερούσης εἰς δρόμον προσόμορον. Ἡ θύρα αὕτη ἐξ ἀμελείας τοῦ κηπουροῦ δὲν ἦτο κλεισμένη διὰ κλειδὸς καὶ ἠδύνατο ν' ἀνοιχθῆ εἰς τὴν πρώτην ὥθησιν.

— Μήπως θέλετε νὰ ἐξέλθητε τοῦ λειμῶνος, πάτερ μου; ἠρώτησεν ἡ Ἐρριέττη ὀλίγον ἐκπληκτος.

— Μάλιστα, ἵνα ρίψω ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς πεδιάδος.

Ὁμιλῶν δὲ εἶπεν ἀνοίξει τὴν θύραν καὶ διήλθον ἀμφοτέροι τὸν οὐδὸν αὐτῆς.

Εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι πέντε ἕως τριάκοντα βημάτων ἐπὶ τοῦ δρόμου ἴστατο ἄμαξα κλειστή, εἰς ἣν ἦσαν ἐξευγμένοι δύο ἰσχυροὶ ἵπποι. Ὁ ἡνίοχος καθήμενος πλίστιον τοῦ τείχους τοῦ λειμῶνος ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ κατέλαβε θέσιν πλίστιον τῆς ἄμαξῆς του.

— Ποία εἶναι λοιπὸν ἡ ἄμαξα αὕτη; εἶπεν ἡ Ἐρριέττη.

— Ἄς ὑπάγωμεν ἕως ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ βαρόνος.

Ὁ ἡνίοχος βλέπων αὐτοὺς προσερχομένους ἀπεκαλύφθη. Ἄμα δὲ ἐφθασαν πλίστιον τῆς ἄμαξῆς, ὁ βαρόνος εἶπεν εἰς τὴν θυγατέρα του διὰ τῆς μειλιχίου φωνῆς του.

— Ἀγαπητῆ μου φίλη, ἐὰν θέλῃς νὰ καταλάβῃς θέσιν ἐν τῇ ἄμαξῃ ταύτῃ.

Ἡ νεάνις ἀνετινάχθη, ἀπῆλλαξε τὸν βραχιόνά της καὶ παρετήρησε τὸν πατέρα της μετ' ἐκπλήξεως ὀπισθοδρομοῦσα κατὰ δύο βήματα.

— Λοιπὸν δὲν ἀναβαίνει, εἶπεν ὁ βαρόνος μειδιῶν;

αὐτοῦ ἀξίωμα ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν, ἔγγων ν' ἀποστείλω πρὸς αὐτὸν τοὺς ἀξιότιμους φίλους κκ. Ν. Γ. Πολίτην δημοσιογράφον, καὶ Κ. Ἀντωνιάδην, λοχαγὸν τοῦ πεζικοῦ, ἐνταλαμένους ἐντολὴν τινα τιμῆς. Οὗτοι ἐντυχόντες τῷ ὕβριστῇ ἔσπευσαν νὰ μοι ἐπιστείλωσι τάδε :

« Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰουλίου 1883

« Ἀξιότιμε φίλε,

Ἐκπληροῦντες τὴν ὑμετέραν ἐντολὴν μετέβημεν σήμερον παρὰ τῷ κυρίῳ Ξενοφῶντι Κυριαζῆ, διδάκτορι τῶν νομικῶν, ὅπως προσκαλέσωμεν αὐτὸν, ἵνα παράσχη ὑμῖν τὴν δέουσαν ἱκανοποίησιν διὰ τὰς δεινὰς ὕβρεις, ἃς ἐν τῷ 209 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος ἔγραψε καθ' ὑμῶν καὶ τῆς ὑμετέρας οἰκογενείας. Ὁ κ. Κυριαζῆς ὅμως, ἐπιμένων εἰς ὅσα ἐδημοσίευσεν, ἤρνηθη νὰ παράσχη οἰκονομικῶς ἱκανοποίησιν, εἰπὼν ὅτι εἶνε οἰκογενειάρχης καὶ οὐχὶ ξιφομάχος καὶ προσθεὶς ὅτι μόνον διὰ τῆς δημοσιότητος ἐννοεῖ νὰ συζητήσῃ μεθ' ὑμῶν.

» Θεωροῦντες οὕτω περτωθεῖσαν τὴν ὑμετέραν ἐντολὴν, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἀπειρορίστου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως, μεθ' ἧς διατελοῦμεν

« Ὑμέτεροι

Ν. Γ. Πολίτης

Κ. Ἀντωνιάδης »

Τῷ Κυρίῳ Ἀθ. Παπαλουκά Ἐνταξία

Ἐνταῦθα

Εὐχαριστοῦντες μεγάλως τοὺς ἀξιότιμους φίλους περὶ τοῦ ἀνιάρου ἔργου, ὅπερ χάριν ἡμῶν ἀνέλαβον, ἐπάναγκες ἡγούμεθα νὰ συντελέσωμεν τοὺς πρὸς τὸν Ξεν. Κυριαζῆν λογαριασμοὺς διὰ τῆσδε τῆς παρατηρήσεως. Αὐτόδηλον ὅτι πρὸς ἄνθρωπον, προσκληθέντα παρὰ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ μου, ἵν' ἀποδείξῃ, εἰ μὴ πάσας τὰς ὑπ' αὐτοῦ καθ' ἡμῶν ἐξενεχθεῖσας κατηγορίας, τοῦλάχιστον μίαν οἰκονομικῶς ἐξ αὐτῶν, καὶ μὴ πράξαντα τοῦτο, ἐλεγχθέντα δ' οὕτω κοινὸν ὕβριστὴν καὶ συκοφάντην, πρὸς ἄνθρωπον, νομίζοντα ὅτι μόνον

ὡς ξιφομάχος, οὐχὶ δὲ ὡς οἰκογενειάρχης ἔχει νὰ διεκδικήσῃ τιμὴν, πρὸς ἄνθρωπον δειλὸν καὶ ἀναρδρὸν, μὴ ἔχοντα τὸ θάρρος νὰ παράσχη τὴν προσήκουσαν ἱκανοποίησιν διὰ τὰς ἀγενεῖς αὐτοῦ ὕβρεις πρὸς ἄνθρωπον, λέγομεν, τοιοῦτον θεωροῦμεν ἀνάξιον ἡμῶν αὐτῶν νὰ ἔχωμεν οἰκονομικῶς συζήτησιν.

Συζητήσεις δὲ ὕβρων καὶ συκοφαντιῶν γινόμεναι, ὅπως ἐννοεῖ αὐτὰς ὁ Ξεν. Κυριαζῆς, ἀρμόζουσιν εἰς μόνον τὰ πάνδημα γύναια, οὐχὶ δὲ εἰς ἄνδρας, ἔχοντας συνείδησιν τιμῆς καὶ καθήκοντος. Τούτου ἕνεκεν ἀποτρεπόμενοι σήμερον αὐτὸν καταλείπομεν εἰς τὴν περιφρόνησιν καὶ τὸν βδελυγμὸν παντὸς ἀνθρώπου, σεβομένου ἐαυτὸν. Βεβαίως σύμπασα ἡ Δοκρὶς, ἡ σεμνυνομένη ἐπὶ τοῖς γενναίοις φρονήμασι τῶν τέκνων αὐτῆς θὰ συγκαλύψῃ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰσχύνης, διότι τοιοῦτον βδελυρὸν ὄν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς, θὰ παροηγορηθῇ ὅμως ἴσως ὑπολογιζομένη ὅτι ὁ ἀγεννὴς ἔλκει τὸ γένος ἐξ ἄλλης χώρας, ἐκ Κραββαίων.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 31 Ἰουλίου 1883.

Ἀθ. Ἐνταξίας.

ΟΙ ΛΕΟΝΤΕΣ

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης κ. Ραδλέ καὶ ὁ συνταγματάρχης κ. Παρασκευαΐδης εἶχον ἀνοίξει ἀπὸ τῆς 5ης μ. μ. τὰς θύρας τῶν θηριοτροφείων τῶν εἰς τὰ ὁποῖα συνέρρυσαν γρονθοκοπούμενον κλωτσοκτυπούμενον δαγκάνοντες καὶ βρυχώμενοι ἀναριθμητοὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς λέοντες, λεοντάρες καὶ λεονταράκια, ὅπως μεταβῶσιν εἰς συνάντησιν τῶν ἐν Φαλήρῳ συναδέλφων τῶν τοῦ συνταγματάρχου κ. Δανιῆλ.

Πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Φαλήρῳ θεάτρου εἶχε τοποθετηθῆ ὁ σιδηρὸς κλωβὸς τῶν πέντε λεόντων ἔχων τὸ μέγεθος

— Τίνος λοιπὸν εἶναι ἡ ἀμαξία αὕτη ;
 — Δικὴ μου, δικὴ μας.
 Ἡ Ἐρριέττη διηύθυνε περὶ ἑαυτὴν τοὺς ἐξηκριωμένους ὀφθαλμοὺς τῆς.
 — Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ, ἐψιθύρισεν.
 — Ἐν τούτοις εἶναι ἀπλούστατον, Ἐρριέττη, σὰς παραλαμβάνω μαζί μου.
 — Μὲ παραλαμβάνετε ; ποῦ νὰ με φέρητε ;
 — Εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐν Παρισίοις.
 — Ἐν Παρισίοις ! ἐπεφώνησεν. Ὅχι, ὄχι !
 Καὶ ὠπισθοδρόμησεν ἀκόμη, ἐτοιμὴ νὰ φύγῃ.
 Ὁ βιρόδος ἐδράξατο τῆς χειρὸς τῆς.
 Ἡ Ἐρριέττη ἔτρεμεν ὡς κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος.
 — Πάτερ μου, ἔλεγεν ἡ νεάνις μετ' ἀποφασιστικοῦ τόνου, δὲν θὰ σὰ ; παρακολουθήσω, δὲν θ' ἀφίσω τὴν μητέρα μου.
 Ὁ βαρόνος ἐκτύπησε τὸν πόδα μετ' ἀνυπομονησίας, συνωφρῶθη καὶ λάμψις πελιδνῆ διήλθε διὰ τοῦ βλέμματός του.
 — Τὴν μητέρα σου, πάντοτε τὴν μητέρα σου ! εἶπε μετὰ πικρίας. Ἄ ! ναί, δὲν ἔχω καὶ ἐγὼ δικαίωμα ἐπὶ σοῦ ;
 Ἡ νεάνις ν' ἀπαλλάξῃ τὴν χεῖρά της, ἀλλ' ὁ βαρόνος ἐκράτει αὐτὴν ἰσχυρῶς ὡς ἐν μαγγάνῳ, ὥστε ἡ νεάνις ἐξέβαλε κραυγὴν ὀδύνης.

Ὁ βαρόνος ἐπανεφέρεν αὐτὴν βίᾳ πλησίον τῆς ἀμαξίας.
 — Δὲν θέλω, δὲν θέλω ! ἐκραυγάζεν.
 — Ἀλλὰ θέλω ἐγὼ, ἐγρύλλισεν ὁ βαρόνος διὰ φωνῆς τραχείας.
 — Ἐλεος, πάτερ μου, εἶπεν, ἔλεος, ἔλεος !
 — Ἐρριέττη, θέλεις νὰ με ἀκολουθήσῃς ;
 — Ὅχι.
 — Ὅ,τι δὲν πράττει τις ἐκουσίως, ἀπῆντησε μετ' ἐπισημένους ὀδόντας, τὸ ἐπιτυχάνω ἐγὼ διὰ τῆς βίας.
 Καὶ λαβὼν τὴν θυγατέρα του, ἠτις ἐκραγε σπαδάζουσα :
 Μητέρα μου, μητέρα μου— ἔρριψεν ἐντὸς τῆς ἀμαξίας ἐν ἧ ἀμέσῳ ἔλαβε θέσιν πλησίον τῆς.
 Οὐδεμία φωνὴ ἀπῆντησεν εἰς τὰς σπαρακτικὰς αὐτῆς κραυγὰς.
 Ὁ ἡνίοχος ἐκλείσει τὴν θυρίδα, ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ ἐκτύπησε διὰ τοῦ μαστιγίου τοὺς ἵππους, αἵτινες ἀνεχώρησαν καλπάζοντες.
 Ἡ Ἐρριέττη περιεστρέφετο σπασμωδικῶς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ ἐξηκολούθει κραυγάζουσα :
 — Μητέρα μου, μητέρα μου !
 — Τώρα, κυρία βαρόνη, σὰς κρατῶ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ δεσπότης ὅταν θὰ θελήσετε νὰ ἐπανίδετε τὴν θυγατέρα σας, θὰ μᾶς φέρετε τὴν συναίνεσίν σας.